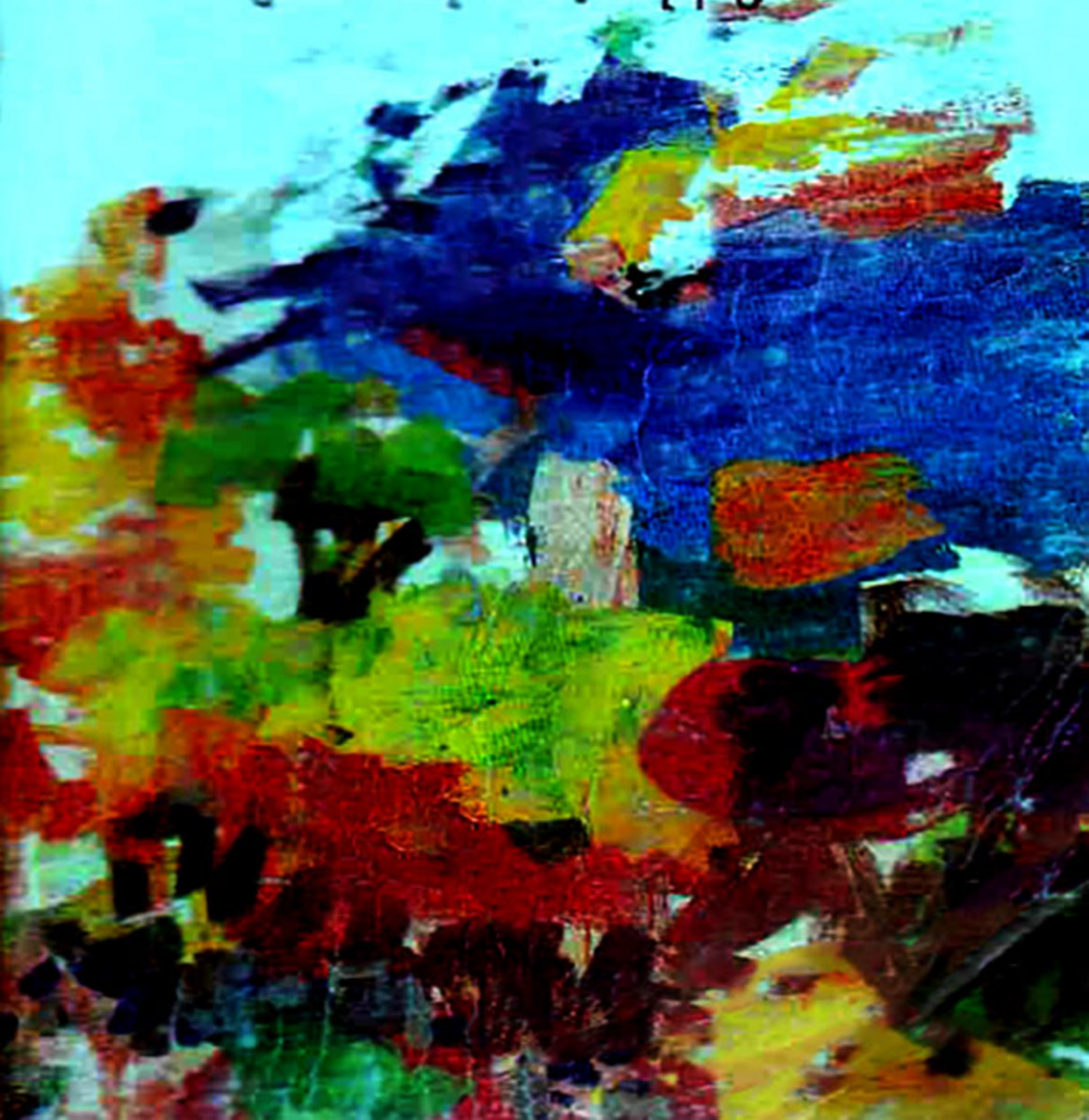

ကလျာ

စိစွာ/သိပ္ပံ

ချစ်လမ်းဆုံးတော့အမှန်းရှာ

အခန်း(၁)

နွေမဟုတ်ဘဲလည်း

သစ်ရွက်ကလေးတွေ ... ကြွေတတ်ပါတယ် ...

နွေမဟုတ်ဘဲလည်း

စမ်းကလေးတွေ ခန်းတတ်ပါတယ် ...

ဝမ်းနည်းစရာ ... မရှိပါဘူး ...

ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ ... ကိုယ့်ကံပါ ...

ကံညှဉ်းတဲ့ အပြစ်ဒဏ် ...

အားတင်းလို့ ခံ ...

မာန်ဆယ်ဖြာမိုး ...

ဘယ်သူ့ကိုမှ အငြိုးမထားပါ ...

အပြင်ထွက်ခါနီးမို့ ကက်ဆက်ခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ရသော်လည်း " မခင်နေ့" ၏ ရင်ထဲတွင် ...

ကံညှဉ်းတဲ့ ... အပြစ်ဒဏ် ...

အားတင်းလို့ ခံ ...

မာန်ဆယ်ဖြာမိုး ... ဘယ်သူ့ကိုမှ ...

အငြိုး ... မထားပါ ...

ကံညှဉ်းတဲ့ ... အပြစ်ဒဏ် ...

အားတင်းလို့ ခံ ...

ကံညှဉ်းတဲ့ ... အပြစ်ဒဏ် ...

ကံကော်တောမျိုးအောင်၏ တေးသံစဉ်၊ ဆရာပုဏ္ဏက၏ တေးကဗျာ စာသားလေးများက မခင်နွယ်၏ ရင်ထဲမှာ ထပ်ကျော့ နေသည်။ ။

သီချင်းဆိုနေသော နှလုံးသားသည် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းများ ဖြင့် ဖွဲ့ စည်းမနေပါဘဲ ...

ကံညှဉ်းတဲ့ အပြစ်ဒဏ် ... အားတင်းလို့ ခံနေရသော နှလုံးသားသည် နာကျင်ကြေကွဲမှုများကြားတွင် ဆတ်ဆတ်ခုန်နေရသည့် အဖြစ်ပါ လား။

"ကားအဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ မမ"

လက်နောက်ပစ်လျက် ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်ပြီး တိုးညှင်းစွာ ပြောလာ

သော "ဒရိုင်ဘာ ကိုဖေအေး" ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။ ။

ပေါ်တီကိုအောက်တွင် မက်တလက်(က)ဗလူးခေါ် ငွေပြာရောင် ပြင် သစ်ကား ပိုးသျှိုးဖိုက်အိုဖိုး (Peugeot 504) ကားကြီးက သခင်မကို စောင့်ကြိုနေသည် ။ ကိုဖေအေး၏ လက်ရာစွမ်းကြောင့် ကားမှာ အရောင်များ ဖိတ်ယိုကျနေလောက်အောင် လက်လက်ပြောင်နေပါ၏။

နီညိုရောင် ရှုခွဲစလင်းဘက်ကို ပခုံးမှာ ချိတ်လွယ်ပြီး နောက်ဆုံး အကြိမ်အဖြစ် မှန်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

နီညိုရောင် အင်ဒိုနီးရှားပါတိတ်ဝမ်းဆက်၊ လည်ဟိုက်အင်္ကျီ အောက်မှ ဝင်းမွတ်နေသော ရင်ခွင်အထက်ပိုင်းပေါ်မှာ စိန် လော့ကက်သီး လေးက ပြေးနေသည်။ ။ နားမှ စိန်နားကပ်ကလည်း ရောင်ပြန်ဟပ်အောင် ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ် လက်နေပါ၏။ အနာမဲ့ စိန်သားဖွေးဖွေးတို့ ၏ ရောင်စဉ်များက မခင်နွေ၏ မျက်နှာကို ပိုမို ဝင့်ထည်စေသည်။ ။ အလှူရိန်တက်စေသည်။ ။

"ညနေစာ ဘာလုပ်ထားရပါမလဲ မမ"

မီးဖိုချောင်တာဝန်ခံ အိမ်ဖော် "မစိန်လှ" က မဝံ့မရဲ့ ကပ်လာရင်း မေးပါ၏။ သူ့မျက်ဝန်းများက လှလွန်းသော မခင်နွေကို ကြာမြင့်စွာ ငေးကြည့် နေချင်ပါသေးသော်လည်း မျက်လွှာကို ချလိုက်ရပါ၏။ ကြီးမြတ်လွန်းသော မခင်နွေ၏။ အရှိုန်အဝါကို အနီးကပ်မရင်ဆိုင်ရပါ။

"ဪ ... နေပါစေ မစိန်လှ။ ညနေထိအောင်လည်း မနွေ မနေပါဘူး။ ပြန်လာမှ ပဲ ကြည့်စီစဉ်လေ ... နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မမ"

မစိန်လှက သူ့သခင်မကို လေးစားချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး

ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းငုံ့ပြီး နောက်ဖေးဘက်သို့ ဝင်သွားတော့သည်။ ။

"မတူး ဖိနပ်တိုက်ပြီးပြီ"

"ဟင်"

"အဲဒါ ကြိုက်ရဲ့ လားဟင်။ အဲဒီအိတ်ကလေးနဲ့ လိုက်လို့ မတူး ထုတ်ထားတာ"

ဆယ်နှစ်ရွယ် "မတူးလေး" က မခင်နွေ၏ ပခုံးထက်မှ သွယ်ကျနေသော စလင်းဘက်အိတ်ကလေးကို ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။ ဖိနပ်မှာ လည်း ခုံမြင့်ကွင်းစွပ် နီညိုရောင် ရှုခိုင်းသား မွမွလေး။

"အေးကွယ် ... ကျေးဇူးပဲ။ မတူးက သိပ်လိမ္မာတယ်။ ဒီဖိနပ် ကလေးပဲ စီးသွားပါ့မယ်။ ရေ့ မုန့်ဖိုး။ မစိန်လှနဲ့ ပဲ နောက်ဖေးမှာ သွားနေနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

ကျပ်တန်အသစ်ကလေးကို ဝမ်းပန်းတသာကိုင်ရင်း မတူးလေး ပြေးဝင်သွားရှာသည်။ ။

မတူးမှာ အိမ်ဖော်မစိတ်လှ၏ ခိုကိုးရာမဲ့ တူမလေး ဖြစ်ပေသည်။ ။ မတူးက လိမ္မာသည်။ ။ ယခုလို အသေးစား အလုပ်လေးများကို သူလုပ်တတ်ပြီး လူကြီးချစ်အောင် နေတတ်သော ကလေးပါ။

မတူးချပေးထားသော ဖိနပ်ကို စီးရင်း မိမိသည် အရွယ် သာသာ၊ သည် အိမ်ရောက်စ၊ သည် နေရာတွင် ဖိနပ်များ ဖုန်သုတ်နေစဉ် တံမြက်စည်းနှင့် အရိုက်ခံခဲ့ရသည် များကို ရုတ်တရက် မြင်ယောင်လာမိသည်။ ။

အိမ်ဖော်မ ခင်နွေ။

အခိုင်းအစေမ ခင်နွေ။

ခိုကိုးရာမဲ့မလေး ခင်နွေ

မှ သည် ... ယခုလို ...

"အို"

အတွေးများ ဝင်မလာဖြစ်ရန် ခေါင်းယမ်းပစ်လိုက်ရသည် ။

အတိတ်သည် ပြန်လည် မရောက်ရှိလာသော်လည်း ... တစ်နေရာ ရာက သူ အခိုင်အမာ ရပ်စောင့်နေလျက်ပါ။

ဝင်ခွင့်ရသည် နှင့် မခင်နွေ၏ နှလုံးသား အတွေးကမ္ဘာထဲသို့ သူပြေး လာ မင်းမူလေရော့မည်။

တွန်းလှန်နိုင်ခြင်း အင်အားမဲ့နေချိန်များ တွင် အတိတ်သည် စိတ်ကို မကြာခဏ စိုးမိုးခဲ့ဖူးပြီ ...

ယခုဖြင့် မခင်နွေက လက်မခံနိုင်သေးပါ၍ သူဝင်ရောက်ခွင့် မရရှိခဲ့ ပေ။

အရိပ်ထင်နေသော လျှာထိုးကွက် လက်လက်များ ပေါ်မှ ဖိနပ် စီးလျက် တိုက်ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ရသည် ။ သံတံခါးချပ်ကြီးနှင့် မှန်တံခါးကြီးများ ပို တွန်းပိတ်ပြီး သော့ခတ်လျက် သော့ကို အိတ်တွင်းသို့ ထည့်နေဆဲတွင် ဒရိုင်ဘာ ကိုဖေအေးက နောက်ခန်း ကားတံခါးကို ဖွင့်ကိုင်ထားပါ၏။

မခင်နွေ ဝင်ထိုင်ပြီးလေမှ သူက ညင်သာစွာ တံခါးကို ပိတ်ပေးသည် ။
ငြိမ်ငြိမ်လေး လှိမ့်ထွက်ပါသော်လည်း အိလွန်းသော ကူရှင်ဆိုဖာကြောင့် မခင်နွေ၏ ကိုယ်လေးမှာ သိမ့်သိမ့်လေး ငြိမ့် သွားရ ပါသည် ။

ခြံဝင်းတံခါးကို ခြံစောင့်လည်း ဖြစ်၊ မာလီလည်း ဖြစ်သော "အဘဘိုး" က ဖွင့်ပြီး တံခါးနားမှာ ရပ်စောင့်နေပါ၏။ မခင်နွေ၏ ကား ထွက်သွားပြီးလျှင် ခြံတံခါးကို လုံခြုံစွာပြန်၍ ပိတ်ဆီးရမည်က သူ့တာဝန် ...

"ဘယ်ကို မောင်းရမလဲ မမ"

ပြည်လမ်းဘက်သို့ ဦးတည်ရင်း ဒရိုင်ဘာက မေးလိုက်သည် ။

"ရှိန်းဆီကို"

"ခင်ဗျာ"

မခင်နွေ၏ အသံက တိုးညှင်းလွန်း၍ များ သူ မကြားလေသလား။

သို့မဟုတ် ...

အံ့ဩလွန်း၏ ထပ်မေးလေသလား မသိပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မခင်နွေ ထပ်၍ ဖြေရလေမည်သာ ...

"ရှိန်း ... ဆီကိုပါ ကိုဖေအေး"

ကိုဖေအေးက ဘာမှ မမေးရဲတော့ပါဘဲ ကားကိုသာ ညင်သာစွာ ဆက်လက် မောင်းနေပါ၏။

ကျယ်ပြန့်သော ပြည်လမ်းပေါ်အရောက်တွင် ကားရှိန်က မြင့်လာသည် ။ မြင်ကွင်းများ သည် ဝိသခြင်း မရှိတော့။ ရိပ်ခနဲ ဖြတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်ကျန်ရစ်သည် ။

တွေ့ရသော အရာများ မပီပြင်၍ တွေးစရာအရာများက မခင်နွေ၏ အသိအာရုံကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်ရောက် နားခိုလာတော့သည် ။

အတိတ်သည် ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း မရှိပါဘဲ မခင်နွေ၏ အတွေး ကမ္ဘာမှာ

ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်လာသည်။ ။

တစ်ချိန်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်းများ သည် ယခု ပြန်လည်၍ အသစ် ဖြစ်
နေသည် သို့မဟုတ် ရှင်သန် လှုပ်ရှားလာကြသည်။ ။

"ဪ ... ရှိန်းရယ် ..."

"ရှိန်းဆိုတဲ့ မမနွေရဲ့ အချစ်ရယ်"

အခန်း(၂)

"မခင်နွေ ... ညည်းအစ်မ ခင်မေက ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"မနွေနဲ့ တွေ့ရအောင် လာတာပါ အန်တီမြ"

"ညည်းက ဘာတွေ ပေးလိုက်သေးလဲ"

"ဘာမှ မပေးရပါဘူးရှင် ... သူ ... သူကတောင်"

"ပြောလေ၊ သူက ဘာဖြစ်လဲ"

"သူက ထဘီတစ်ထည် ပေးသွားပါတယ်"

"အောင်မယ် ... ငါ့အိမ်မှာ နေတာများ သူက လာပြီး အညွန့် တင်ရ သေးတယ်၊ နှမ်းဖြူးရသေးတယ်"

‘ဒေါ်မြမြခင်’၏ မာန်မာနမျက်ဝန်းက မခင်နွေ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို စူးရှစွာ ထိုးနှက်လာသည်။ ။

"ညည်းအမေက ငါ့အိမ်ပို့ထားတာပဲ၊ ငါကျွေးမယ်၊ ငါဆင်မှာ ပေါ့၊ ဒီ မှာ ခင်နွေ ..."

"ဟုတ်ကဲ့"

"နောက်ကို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မလုပ်နဲ့ ၊ ငါမကြိုက်ဘူး"

"မလုပ်ပါဘူး၊ အန်တီမြရယ်"

"အေး သွား၊ ငါ့ဖိနပ်ထုတ်ထားစမ်း၊ ငါအပြင်သွားမလို့ "

ဒေါ်မြမြ၏ အိပ်ခန်းဝမှ အသာလေး လှည့်ထွက်လာရသည်။ ဖိနပ်စင်မှ သူ့မန္တလေးကတ္တီပါဖိနပ်ကို ဘရပ်(ရုံ)နှင့် တိုက်နေဆဲ မျက်ရည်တစ်စက် ကတ္တီပါဖိနပ်ပေါ်သို့ ကြွေကျလာသည်။

နူးညံ့ပါးလွှားသော ကတ္တီပါခြေနင်းပေါ်တွင် မျက်ရည်စက်က ပျံ့နှံ့ပြီး အကွက်ကြီးတစ်ကွက် စွန်းထင်သွားပါတော့သည်။

"အောင်မယ်၊ ဒါလေးပြောတာများ ငိုစရာလား ကြည့်စမ်း"

မခင်နွေ၏ မျက်ရည်မျက်နှာကို ဖုံးကွယ်ချိန် မရလိုက်တော့ ...

"ငါ့မှာ ပြဿနာပေါင်းစုံနဲ့ စိတ်ညစ်ရတဲ့ အထဲမှာ ၊ ဟင် ... ဒါလေးပြောတာများ ငိုစရာလား၊ ဒီလောက်ငိုချင်တဲ့ ကောင်မလေး ငိုစမ်းဟယ် ... ငိုစမ်း"

ဖိနပ်စင်ဘေးမှ ကြက်မွေးတံမြက်စည်းနှင့် နှစ်ချက်ဆင့်ရိုက်ပြီး တံမြက်စည်းကို ဆောင့်လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ကြက်မွေးရိုးတံ၏ ရိုက်ချက်က မခင်နွေ၏ ကျောမှာ တစ်ချက် လက်မောင်းမှာ တစ်ချက် ...

"ငါ့ဆီမှာ မို့ ဒီလိုနေ ဒီလိုစားနေရတာ၊ ညည်းအမေနဲ့ သာ နေရင် ပထွေးက ... ဟင်း ... ငါ မပြောလိုက်ချင်ပါဘူး။ ငိုမနေစမ်းနဲ့ ၊ စိတ်ညစ်ရတဲ့ အထဲ ဟေ့ ... တင်မောင်"

"ကျွန်တော်က အဆင်သင့်ပါ မမရယ်"

ဒေါ်မြမြခင်က ဆူပူပြီး ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဒရိုင်ဘာ ကိုတင်မောင်က ပြီးစစနှင့် ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး

ကားတံခါးကို အဆင်သင့် ဖွင့်ကြိုနေသည်။ ပြီးတော့ ကားထွက်သွားသံ ကြားရပါ၏။

"ဪ ... အမေရယ် ... အမေနောက်ယောက်ျားယူချင်လို့ အန်တီမြ တို့ အိမ် ပို့ထားခဲ့တဲ့ သမီးရဲ့ အဖြစ်ကို မြင်လှည့်ပါဦး"

မွေးမိခင်ကို နာကြည်းကြေကွဲစိတ်များ ဖြင့် တမ်းတမိသည်။ ။

အစ်မ ခင်မေက အိမ်ထောင်ကျသွားပြီမို့ အမေ့တွင် တာဝန်မရှိ။ ဆယ့်လေးနှစ်ကျော်ရွယ် သမီးပျိုဖြန်းလေး၏ ပြည့်ဖြိုး တစ်ထစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာအလှ၊ ဖူးဖူးနုနုလေးနှင့် လှလွန်းသော မျက်နှာလေးကို ပထွေးဖြစ်သူ မျက်စိကျသွားမည်စိုး၍ ...

အမေ ဒေါ်လှမြင့်က သူ့အစ်မ နှစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သော ဒေါ်မြမြခင် ထံသို့ ပို့ထားပေးခြင်းပါ။

သွေးကလည်း ဝေးသည့်အပြင် ကြွယ်ဝမှုအရှိန်နှင့် ညီမျှစွာ မာန်မာနတရား ကြီးမားလှပါသော ဒေါ်မြမြခင်သည် မခင်နွေ အပေါ်တွင် ကြင်နာခြင်းများ ဖြင့် ဘယ်သောအခါမှ မဆက်ဆံခဲ့ပါ။

"စိတ်ညစ်ရတဲ့ အထဲ"

ဟူသော သူ့သောကများကိုသာ ထာဝရ ရှေ့တန်းတင်ကာ မှီခိုသူ အစေအပါးများကို အမြဲလို ဆူမာန်နေတတ်ခဲ့သည် မှာ သူ့အကျင့်ပါ။

ယခုလို ရိုက်နှက်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ မခင်နွေသည် အိမ်ရောက်စကတစ်ခါ။ ယခုတစ်ခါသာ အရိုက်ခံရဖူးသည်။ ။

ဆူပူရုံမျှဖြင့်ပင် အားငယ် ရွံ့ကြောက်စိတ်ဖြင့် တုန်လှုပ်နေ တတ်ပါသော မခင်နွေမှာ ယခုလို ရိုက်နှက်ခံရပြန်တော့ လှိုက်လှဲစွာ ငိုကြွေးမိရပါပြီ။

"ဟာ ... မမနွေ မီးဖိုထဲမှာ မှတ်လို့ ဗျ"

"ဪ ... မောင်လေးတောင် ကျောင်းက ပြန် လာပြီ"

"ရှိန်း ... ထမင်းဆာပြီ မမနွေ"

"အင်း ... အင်း"

"ဟာ ... မမနွေ ... မမနွေ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ ဟင်"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ရှိန်းရယ်"

"ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ ဘယ်ငိုမလဲ၊ ပြောစမ်းပါ မမနွေရဲ့ "

ခုနစ်တန်းကျောင်းသားလေး ရှိန်းမှာ မခင်နွေ၏ လက်မောင်းကို ကို
င်လှုပ်ရင်း မေးလာသည်။ ။

"ပြောပါ မမနွေရဲ့ "

"ဟို ... ဟိုလေ"

ရှိန်းမေမေက ရိုက်လို့ ဟု ကိုယ့်မောင်လေးလိုပင် အားကိုးတကြီးနှင့်
ပြောပြလိုက်ချင်မိသော်လည်း နှုတ်က ထွက်မလာဖြစ်ပါ။

"မမနွေ ... မမနွေ မေမေ့ကို အောက်မေ့လို့ ငိုနေတာလားဟင်"

ကလေးစကား ... ကလေးတွေလေးများ ဖြင့် ပြောကြားလာသော
ရှိန်း၏ စကားအတိုင်းပင် ...

"ဟုတ်တယ် ရှိန်းရယ် ... အမေနဲ့ မတွေ့ရတာ ကြာလို့ အောက်မေ့
လို့ ပါ။ မမနွေ မငိုတော့ပါဘူး။ လာ ... မောင်လေး ထမင်းစားရအောင်
နော်"

ရှိန်း ... လမ်းကြောင်းပေးလေမှ မခင်နွေ ထွက်ပေါက်ရသွားခဲ့သည်

လက်ဆွဲလာခဲ့စဉ်က မခင်နွေက၊ ယခု သူ့ရှေ့မှ ကျော်တက်ပြီး မခင်
နွေ၏ လက်ကို ပခုံးထက်မှာ ထမ်း၍ ပြေးလေသည် ။ မခင်နွေ အမိလို
က်ရပါ၏။

သည် အိမ်တွင် ရှိန်းသည် သာ မခင်နွေ၏ အားထားရာ ချစ်မြတ်နိုး
ရာ တစ်ယောက်တည်းသော အဖော်မွန် မောင်လေးပါ။

မခင်နွေသည် အိမ်ရောက်စက ရှိန်းမှာ ခုနစ်နှစ်သားလေးသာ ရှိ
သေးသည် ။

အပျိုလေး ဖြစ်နေပြီးဖြစ်သော ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်ခါနီး မခင်နွေမှာ လူ
ကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေရသည် ။ ခုနစ်နှစ်ကျော်မျှ ကွာခြားသော်လ
ည်း ဤအသက်အပိုင်းအခြား အရွယ်များ သည် လူကြီးနှင့်ကလေး ဟူ
သော သဏ္ဍာန်များ ဖြင့် များစွာ ကွာဟမှု ရှိတတ်ခဲ့ကြသည် ။

ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသော ရှိန်းကို မနိုးစေရအောင်
ယုယုယယလေး ပွေ့ချီမပြီး အပေါ်ထပ် သူ့အိပ်ခန်းသို့ ပို့ပေးခဲ့ရသည်
မှာ လည်း ညစဉ်လိုပါပင်။

ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းသော၊ မောင်ငယ်လေး၏ အိပ်ပျော်နေသော
မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး နဖူးလေးကို မွှေးပြီးမှ ခြင်ထောင်ချပေးခဲ့ရ
သည် များကလည်း ပွေ့သိပ်ရသော ညတိုင်းလိုပါ။

‘သွေး’ဆိုသော စိတ်ဖြင့် ရင်မှ လွယ်၍ မွေးဖွားအပ်သော ‘သား’ တစ်
ယောက်ပေါ်သို့ ချစ်မြတ်နိုးသော မိခင်တို့ ၏ အေးမြသော ချစ်ခြင်းမေ
တ္တာမျိုးဖြင့် ...

မခင်နွေ ... ရှိန်းကို ချစ်ပါသည် ။

မခင်နွေမှာ ထမင်းပွဲ ပြင်ရင်း ရှိန်း၏ အကြောင်းလေးများကို တွေး
နေမိသည်။ ။ ရှိန်းက ဓားရုပ်ပြကာတွန်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေပါ၏
။

"ဟင်းကလည်း ဒါပဲလား"

ငါးမြင်းဆီမြန်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက် ဟင်းချိုနှင့် ငါးခူ ငါးပိကောင်ကို ငရု
တ်သီးနှင့် ကြော်ထားသော ဟင်းခွက်များကို ကြည့်ပြီး ရှိန်းက ငြူငြူစူစူ
ပြောလိုက်သည်။ ။

"ငါးမြင်း ဝမ်းပျဉ်းသား ချက်တာ၊ မောင်လေးဖို့ အသားတုံးလေးတွေ
ရွေးပေးထားတယ်၊ အရေခွံလည်း မကြိုက်လို့ မမနွေ ခွာပေးထားတယ်
လေ"

"ဟာ ... ငါးမှ မကြိုက်တာ။ ဒီငါးတွေပဲ မမနွေက ချက်နေတာပဲ၊ မ
စားချင်ပါဘူး"

ရှိန်းက ဆိုးသည်။ ။ သူ့အလိုမကျလျှင် တစ်ဖက်လူကို ရန်မူတတ်
သောအကျင့် သူ့မှာ ရှိပါ၏။ ယခုလည်း ထမင်းစားခန်းဘေးမှ တိုက်၏
ပြင်ပသို့ ထွက်သော တံခါးပေါက်ကြမ်းပြင်မှာ သူ သွားထိုင်ပြီး မျက်နှာ
စူစူကြီးနှင့် ကာတွန်းကို ဆက်ဖတ်နေပါ၏။

မခင်နွေလည်း အရိုက်ခံရသော ဒဏ်ရာများ နှင့် မျက်ရည်စများ ပို
မေ့လျော့ပြီး ရှိန်း၏ အနားတွင် ငုတ်တုတ်လေး သွားထိုင်၍ ...

"ငါးက မမနွေ ချက်ချင်လို့ ချက်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး ရှိန်းရာ၊
အန်တီမြက ဒါချက်ဆိုတာ ချက်ရတာကပါ။ ဒီမှာ မောင်လေး"

"ဘာလဲ"

ရှိန်းက စာအုပ်နှင့် မျက်နှာ မခွာဘဲ ထူးလိုက်သည်။ ။

"ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဝက်အူချောင်းတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါနဲ့ ထမင်းနဲ့ ကြော်ပေးမယ်၊ စားမလားဟင်"

"ဟိုအရင် ညဘက်ကြီး ရှိန်းဆာတုန်းက မမနွေ ကြော်ကျွေးတာမျိုး လား"

"အေးပေါ့"

"ဟာ ... သိပ်မိပေါ့၊ မြန်မြန်လုပ်နော် ... ဆာလှပြီ"

"အေးပါ"

ဝက်အူချောင်းကို ပါးပါးလှီး၍ ကြော်၊ ကြက်သွန်နီများများကို နွမ်းအောင် ကြော်ပြီး ကြက်ဥတစ်လုံးကို ကြေနေအောင် ရောမွှေကြော်လိုက်ရသည် ။ ပန်းကန်တွင်းမှာ သီးသန့် ခပ်ထားလိုက်ရသည် ။ ထမင်းကို အရောင်လှရုံ ပဲငံပြာရည်နည်းနည်းနှင့် ဆားပါရော၍ အားရပါးရနယ်ပြီးမှ ဆီမရွဲရန် ချင့်ချိန်ထည့်ပြီး ဆီသေတော့ ထမင်းထည့်မွှေရပါ၏။

ရှိန်းလေး ရင်ပြည့်မှာ စိုးပါ၍ ထမင်းကို မာအောင်မကြော်ဘဲ ပူရုံလေးသာ လှိမ့်ပြီး စောစောက ဝက်အူချောင်း၊ ကြက်သွန်နှင့် ကြက်ဥကြော်များကို ပြန်ထည့်ပြီး ရောမွှေလိုက်ရသည် ။

ထမင်းကြော် ပူပူနှင့် ချဉ်ပေါင်ဟင်းချို အချဉ်ဖြုန်းဖြုန်းလေး သောက်စားလိုက်ရသော ရှိန်း၏ မျက်နှာလေးမှာ ပြုံးလာသည် ။

"စားကောင်းလား မောင်လေး"

"သိပ်ကောင်း"

"ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ဒီငါးဟင်းတွေ သိမ်းလိုက်တော့မယ်နော်"

"အင်း"

ငါးဟင်းယူသွားသော လက်ကို ရှိန်း သတိထားလိုက်မိသည် ထင်ပါ၏။

"ဟာ ... မမနွေ လက်မှာ ဘာဖြစ်တာလဲ"

ဖြူဖွေးတင်းပြည့်နေသော လက်မောင်းပေါ်မှာ လက်ညှိုးလုံးခန့် နီရဲနေသော အရှိုးကြီးက ထင်းနေသည်။

မောင်လေး ထမင်းစားကောင်းသည် ဆို၍ စောစောဆီက ဝမ်းသာနေသော စိတ်ကလေးများ လွင့်ပြေးပါလေပြီ။

လူသားချင်း ရက်စက်သွားခဲ့သော ဒဏ်ရာကို ကြည့်ပြီး မခင်နွေ မျက်ရည်ဝိုင်းရပြန်ပါပြီ။

"ဘာဖြစ်တာလဲ မမနွေရဲ့ "

"ဟို ... မီး ... မီးပူသွားတာပါ"

"ဟာ ... အများကြီးပဲ၊ ဆေးလိမ်းဦးလေ"

"အင်း ... လိမ်းပျံမယ် ရှိန်းရယ်"

ဒဏ်ရာကို ကြည့်ပြီး ဘယ်က ရခဲ့သည် ဆိုသော အခြေအမြစ်ကို ရှိန်း မဆန်းစစ်တတ်ရှာသေး၊ မခင်နွေ၏ စကားကို သူယုံသွားခဲ့သည်။ အကြင်နာကြည့်လေးများ ဖြင့် ကလေးဆန်စွာသော သူ ငေးကြည့်နေရှာပါ၏။

"ကဲ ... ရှိန်းစားပြီးရင် အခန်းထဲမှာ သွားနားနေဦးလေ၊ တစ်ရေးလောက် အိပ်လိုက်ပါလား"

"ဟိုကောင်တွေနဲ့ ချိန်းထားတယ်"

ရိုန်းက ဇွန်း ခက်ရင်းကို ချပြီး ကာတွန်းစာအုပ်ဆက်ဖတ်ရင်း ပြော
ပါ၏။

"ဘောလုံးကန်ဖို့ မဟုတ်လား"

"အင်း ..."

"အို ... အဲဒါက ညနေမှ ကန်ပေါ့။ အခု နေ့လယ် ထမင်းစားပြီးစကြီး
..."

"ဘာဖြစ်လဲ ရပါတယ်"

"ကဲ ... ဒါဖြင့် ကျော်ကြီးတို့ လာရင် မမနွေ လာခေါ်မယ်၊ အပေါ်တ
က်တော့ ... လာ လွယ်အိတ်လိုက်ပို့မယ်"

ရိုန်း၏ လက်ကို ဆွဲလျက် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့ရသည် ။ ဆိုဖာဆက်တီ
ပေါ်တွင် ပစ်တင်ထားသော လွယ်အိတ်ကို ကောက်ယူပြီး မခင်နွေက လွ
ယ်လိုက်ရသည် ။ ရိုန်း လက်ကို ဆွဲ၍ အပေါ်ထပ် ရိုန်း၏ အခန်းသို့တိုင်
လိုက်ပို့ပေးရပါ၏။

ရိုန်းက အခန်းထဲရောက်သည် နှင့် ခုတင်ပေါ် ခုန်တက်ပြီး လှဲအိပ်ချ
လိုက်သည် ။ ဆက်လက်ပြီး ကာတွန်းစာအုပ်ကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်
နေပါ၏။

"အင်္ကျီလုံချည် လဲဦးလေ မောင်လေး"

"ဟာ ... မလဲချင်ဘူး"

"လဲလိုက်ပါဦး၊ ပူနေမယ်"

"မလဲချင်ပါဘူးဆိုမှ "

ပြော၍ ရတော့မည် မဟုတ်ပါ ၍ နေပစေတော့ ဟူသောစိတ်နှင့် မခ

င်နွေ ပြန်၍ ဆင်းခဲ့ရသည်။ ။

တစ်ခြံကျော်မှ သူ့သူငယ်ချင်း ကျော်ကြီးတို့ လာလျှင်လည်း ရှိန်းအိပ်
နေကြောင်း ပြောပြီး ကလေးများကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြန်၍ လွှတ်လို
က်ရပါမည်။

ရှိန်းသည် လည်း မကြာမီတွင် တကယ်ပင် အိပ်ပျော်သွားပါ လိမ့်မ
ည်သား။

အားလုံး စားပြီးကြပြီမို့ မခင်နွေမှာ ငါးအရိုးလေးတစ်တုံးနှင့်
ဟင်းချိုခွက်ကို ရှေ့ချပြီး နောက်ဖေးခန်းမှာ ထမင်းထိုင်စားရပါ၏။ ဖော်
မိုက်ကာစားပွဲမှာ မခင်နွေ စားခွင့်မရှိပါ။

မိမိဘဝက အိမ်စေ၊ အခိုင်းအစေဟူသည် ကို ထာဝရ သတိရရှိပါမ
ည်။ ထမင်းကိုလည်း ဇိမ်နှင့် စားနေ၍ မဖြစ်။ အန်တီမြပြန်လာလျှင် သူ
ခိုင်းတာလုပ်ရန် အသင့်ရှိနေရပါမည်။ လျှော်ရန် အဝတ်တစ်လုံကြီးက
လည်း ရေဘုံပိုင်အောက်မှာ အဆင်သင့်ပါ။ ပြီးလျှင် ကြမ်းတိုက်ရပါဦးမ
ည်။ သိမ်းရဆည်းရနှင့်၊ ညနေစာ ထမင်းချက်ဖို့ နှင့် ဆက်သွားပါတော့မ
ည်။

"ဪ ... ကိုယ့်ကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကိုပင် ဆေးထည့်ရန် အချိန်
မှ မရနိုင်လောက်အောင်ပါလား"

အခန်း(၃)

"ဖြစ်ကြပြန်ပြီဟေ့"

"ဘယ်မှာ လဲ"

"အပေါ်ထပ်မှာ "

"အင်း ... ဒါကြောင့် ခုန တဝုန်းဝုန်းနဲ့ အသံကြားရတာကိုး"

"မရွှေမြ သူ့ကိုယ်သူ ထုရိုက်ပြီး ခုန်နေတယ်လေ"

"ကလေးရော"

"ကျူရှင်သွားတယ်"

မခင်နွေ သက်ပြင်းချလိုက်ရသည် ။ တော်ပါသေးရဲ့ ဟု လည်း ရင်ငြိမ်းသွားရပါသေးသည် ။

အန်တီမြတို့ လင်မယား၏ ရန်ပွဲက ဖြစ်နေကျဖြစ်ပါသော်လည်း ယင်းအချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာ ရှိန်း ရှိမနေစေချင်ပါ။ မိခင်နှင့်ဖခင် ရန်ဖြစ်လျှင် ကလေးများမှာ အဖေဘက်က သနားရ၊ အမေဘက်က သနားရနှင့် စိတ်ဒုက္ခ ခံစားရတတ်ကြပါသည် ။

ယခု ရှိန်းမရှိပါ ဆိုခြင်းအတွက် ဝမ်းသာခြင်းနှင့်အတူ သူ ပြန်မလာဖြစ်ပါစေနှင့်ဦး ဟူ၍ လည်း တစ်ဆက်တည်း ဆုတောင်း မိရပါသည် ။

"ကြားလား ခင်နွေ။ ဟစ်အော်ပြီး ကလော်တုတ်နေပြန်ပြီ"

ခင်နွေထက် တစ်ဆင့်မြင့်သော အိမ်အုပ်ထိန်းသူ 'ဒေါ်စော'က ရယ် ကျဲကျဲဖြင့် ကြက်သွန်များ ရွေးနေရင်းက သတင်းပေးပါ၏။

ကိုယ့်အဒေါ် ဆိုသော်လည်း ကိုယ့်အပေါ်တွင် မကောင်းသည့်ဘက် က များ သော ဒေါ်မြမြခင်ပေါ်တွင် မခင်နွေ ချစ်၍ မရသည့်တိုင် မုန်း တီးစိတ်ဖြင့် မရှိခဲ့ပါ။

ယခုလို ပူလောင်ခြင်းများ ဖြင့် အော်ဟစ်ငိုယိုရင်း သူ့ကိုယ်သူ ထုရိုက် ခုန်ပေါက် နေသည် ဆိုပြန်တော့လည်း သူ့ခံစားမှုများကို မခင်နွေ သနားလာမိပါသည်။ ။

"ဒီတစ်ခါတော့ ပြဿနာက ပိုကြီးတယ်"

"ဘာဖြစ်တာတဲ့ လဲ ကြီးစော"

"ကိုသက်ထွန်းက သူ့မယားငယ်ကို ၂၈လမ်းမှာ တိုက်ခန်း ဝယ်ပေး တယ်တဲ့ "

"ဪ ..."

"ဒါဆိုတော့ ရွှေဘုံသာလမ်းက ကိုသက်ထွန်းရဲ့ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်နဲ့ က ကပ်လျက် ဖြစ်သွားတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေတာ"

"သူ့မှာ လည်း ဒီလောက် ချမ်းသာနေလျက်သားနဲ့ ၊ တိုက်ခန်း တစ်ခန်းက ဘယ်လောက် ပေးရမှာ မို့လဲ ကြီးစောရယ်"

"ဟဲ့ ... ငွေပေးရတာထက် မေတ္တာဖွဲ့ပေးရလို့ မြမြတို့ ဒီလောက် ဆတ်ဆတ်လူးနေတာပေါ့"

"ရှင် ..."

"ခင်နွေရယ် ...၊ ညည်း နားမလည်ပါဘူးအေ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကင်ဆာရောဂါထက် ဆိုးတဲ့ ရောဂါရှိတယ်၊ သိရဲ့ လား"

"ဟင် ..."

"ယောက်ျား မယားငယ်ယူလို့ မယားကြီးမှာ ရတဲ့ ရောဂါက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဆိုးဆုံးရောဂါဟဲ့"

မခင်နွေ နားမလည်ပါ။ နားလည်း မလည်ချင်ပါ။ အန်တီမြတို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ပါ။ မိမိလုပ်ရမည့် တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် နေရပါမည်။

ချစ်လှစွာသော မောင်လေးရှိန်းကိုသာ မိဘများ ၏ သောက ပရိဒေဝများကြားတွင် ရော၍ မနစ်မျောစေလိုသော စေတနာ ရှိနေမိပါသည်။ ။

"ကိုသက်ထွန်းကလည်း မကောင်းဘူး"

ဒေါ်စောက ဆေးလိပ်ကို တစ်ရှိုက် ရှိုက်လိုက်ပြီး ...

"မြမြကလည်း မကောင်းဘူး"

"ဟင် ... ကြီးစောဟာကလည်း "

"အေးလေ ... ကောင်းမှ မကောင်းကြတာ"

"ဘာကိုလဲ"

"ကိုသက်ထွန်းကလည်း မယားငယ်တစ်ယောက်မှ မရှိရင် မနေတတ်တဲ့ လူစားမျိုး၊ မြမြကလည်း ပစ္စည်းဥစ္စာ ကုပ်ကုပ်စ လောဘဒေါသကလည်း ကြီးလွန်းတယ်"

"ကြီးစော"

"ဟေ ..."

"ခင်နွေတို့ က တောမှာ ဆင်းရဲတယ် မဟုတ်လား"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"ဒီတုန်းက ထင်မိတယ်၊ သူဌေးဆိုတာ ငွေတွေ အများကြီး ရှိတော့ လူလည်း ချမ်းသာ၊ စိတ်လည်း ချမ်းသာမှာ ပဲလို့ ။ လူစင်စစ်က နတ်စည်းစိမ်လို ခံစားနေရမယ့်လူတွေ။ ငွေနဲ့ လမ်းခင်းပြီး လိုရာဆီကို လျှောက်သွားနိုင်မယ့် တန်ခိုး လူ့ဒွိပါဒ်ရှင်ကြီးတွေ အဖြစ်နဲ့ ခင်နွေ ထင်ခဲ့မိတာ"

"ခုရော"

"အမယ်လေး ... သူဌေးလုပ်ရတာလည်း မလွယ်ပါလားလို့ ခုမှ ကိုယ်တွေ့ ကြုံရတော့တယ်"

"အေး ... မှတ်ထား၊ လောကမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာနည်းနည်းရှိရင် နည်းနည်း ပူရတယ်၊ များများ ရှိရင် အများကြီး ပူရတယ်"

"ဟင် ..."

"ငွေလေးဂုဏ်လေးရှိလာတာနဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက ကျယ်ပြန့်လာရော ၊ ပြဿနာတွေက လာပြီး စုစည်းရောသာမှတ်"

"အင်း ... ဟုတ်မှာ ပဲ၊ အန်တီမြ ကြည့်ရတာ ပူလောင်လိုက်တာ"

"အေး ... ညည်းတို့ ငတို့ ကမှ တစ်နေကုန်အလုပ်လုပ်ရပါစေ၊ ခေါင်းချလိုက်တာနဲ့ တုံးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတာပဲ မဟုတ်လား"

"အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ခင်နွေဖြင့် အလုပ်ပင်ပန်းလေ အိပ်လို့ ကောင်းလေပဲ"

"အေး ... တို့ မှာ သာ အိပ်နိုင်တာ။ မြမြဆိုရင် ညညအိပ်မပျော်လွန်းလို့ ဗေလီယမ်ဆိုလား ... အဲဒီဆေးသောက်မှ အိပ်ပျော်သတဲ့ ရှင့်"

"ဒုက္ခပါပဲ၊ ခင်နွေတို့ ဖြင့် မိုးချုပ်တာနဲ့ မျက်လုံးက စင်းနေပြီ"

"ညည်းတို့ ငတို့ က သောကမှ မရှိဘဲ။ အိပ်ပျော်နိုင်တာပေါ့။ မြမြက တော့ သူ့သားအတွက် ပူရ၊ စိန်တွေ ရွှေတွေအတွက် ပူရ၊ လင် မယားငယ်နေလို့ ပူရနဲ့ "

"အန်တီမြကလည်း လောကြီးလွန်း၊ ဒေါသကြီးလွန်းပါတယ်။ ဘုရားတရားဆိုတာလည်း လုံးဝမေ့ပြီး တစ်နေ့တစ်နေ့ မနေ့တို့ ကို ဆူလိုက်၊ ယောက်ျားနဲ့ ရန်ဖြစ်လိုက်၊ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ပြဿနာ တက်လိုက်နဲ့ ပဲ အချိန်ကုန်နေတာ"

"အင်း ... မြမြ ငြိမ်းငြိမ်း အေးအေးလေးနေတာ တစ်နေ့မှ ကို မတွေ့ရဖူးဘူး၊ အမြဲတမ်း ငိုယိုအော်ဟစ် ဆူပူနေတာပဲ"

"ဦးလေးက သူ့မိန်းမကို ဘာလို့ ငြိမ်အောင် ကြောက်အောင် ထိန်းမထားနိုင်ရတာလဲ မသိဘူးနော်၊ ယောက်ျားဆိုတာ သြဇာ ရှိတယ်ဆို"

"ဪ ... ဒါပေမဲ့ ဒီတိုက်နဲ့ ပစ္စည်း ဥစ္စာအားလုံးဟာ မြမြပိုင်တွေလေ"

"ဟုတ်လား"

"သွားမပြောနဲ့ နော်"

"မပြောပါဘူး၊ ကြီးစောရဲ့ ... ဘာကိုလဲ"

"မြမြငယ်ငယ်က မြမြမိဘတွေ သဘောမတူတဲ့ လူနဲ့ လိုက်ပြေးဖူးတယ်ဆိုလား။ အဲဒါကို အတင်းခွဲပစ်ပြီး မြမြကို ကြိုက်တဲ့ သူတို့ အိမ်မှာ"

အလုပ်လုပ်တဲ့ သိပ်ပြီးတော်တဲ့ ကိုသက်ထွန်းနဲ့ ပေးစားတာ၊ ကိုသက်ထွန်းကလည်း အခုမှ ဦးသက်ထွန်း ဖြစ်လာတာ၊ ဟိုတုန်းက မောင်ထွန်းပါ။"

"ဪ ..."

"အဲ ... မြမြက သူမကြိုက်တဲ့ လူလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ငယ်နိုင်လည်း ဖြစ်ပြန်၊ ပြီးတော့ ရှိသမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကလည်း သူ့ဘက်က ပါလာတာချည်းပဲဆိုတော့ သူက လင်သားအပေါ်မှာ မောက်မာတာပေါ့လေ။"

"ဘယ်လိုပဲ အန်တီမြပိုင်ပစ္စည်းတွေ ဆိုပေမယ့် ဦးလေးကပဲ အခုအချိန်မှာ ဖန်တီးရှာဖွေနေတာပဲ မဟုတ်လား။ ဟင် ... ကြီးစော။"

"အေးပေါ့၊ မြမြမိဘတွေ ကြိုတင်မှန်းဆတဲ့ အတိုင်း ကိုသက်ထွန်းကလည်း စီးပွားထိန်းသိမ်းရေးမှာ တကယ်တော်ပါပေတယ်။"

"အင်းလေ၊ ဒါဆိုလည်း ဦးလေး ဖောက်ပြန်တယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေ အန်တီမြက မေ့ထားလိုက်နိုင်ရင် ကောင်းမှာ ပဲနော်။"

"ခင်နွေရယ် ညည်း အန်တီမြအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့ ၊ ပြဿနာလေးတစ်ခု ရရင် ဆူလို့ ပူလို့ မပြီးနိုင်တော့တဲ့ မိန်းမ၊ ထာဝရ ပူလောင်တဲ့ မိန်းမစားမျိုးပဲဟာ။"

"ခင်နွေတော့ ကလေးကိုပဲ သနားတယ်ကြီးစောရယ်။"

အပေါ်ထပ်ဆီမှ တိုက်ပွဲသံများက မခင်နွေတို့ ၏ နောက်ဖေးချောင်အထိ ပျံ့လွင့်ရောက်ရှိလာသည် ။

တိုက်ခိုက်မှုက တစ်ဖက်သတ်လိုပါပင်။ ဒေါ်မြမြခင်၏ အော်သံ ငိုသံ ဆူပူသံများကိုသာ ကြားနေသည် ။ ဦးသက်ထွန်း၏ စကားသံများကို ရံဖန်ရံခါသာ တိုးညှင်းစွာ ကြားရပါ၏။

"ဪ ... လူတို့ ရန်ပွဲပြီးမှ ပဲ ငါ့မောင်လေး ကျူးရှင်က ပြန်ရောက်
လာပါစေတော့ကွယ်"

အခန်း(၄)

အခန်းထဲတွင် ဒေါ်မြမြခင် အလှပြင်နေသည်။ ။

အသက်လေးဆယ်စွန်းစအရွယ်၊ ၀၀ပုပု၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ဒေါ်မြမြခင်မှာ ရုပ်မလှသော်လည်း အသားက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေပါ၍ အဝတ်အစားအရောင်မျိုးစုံနှင့် လိုက်ဖက်သည်။ ။ ယခုတလောတွင် သစ်လွင်သော အဝတ်အစားများကို ပိုမိုဝတ်ဆင်၍ အလှပိုပြင်သည် ဟု မခင်နွေ ထင်မိသည်။ ။

"အန်တီမြ၊ ခင်နွေ ဝင်ခဲ့ပါရစေ"

အခန်းဝမှ ခေါင်းငုံ့ရင်း ပြောရသည်။ ။ သူ့ခွင့်မပြုဘဲ အခန်းထဲသို့ မဝင်ခဲ့ရဟူသော အမိန့်ကို ထုတ်ပြန်ထားသည် မို့ပါ။

"ဘာပြောမလို့ လဲ ခင်နွေ"

ဆံပင်ကို ဆံညှပ်ထိုးရင်း မှတ်ထဲမှ ပင် မခင်နွေကို ဒေါ်မြမြခင် ကြည့်လိုက်သည်။ ။ လူက နောက်ကို လှည့်မလာသေး။

"ကို ... ကိုတင်မောင်က ပန်းပွဲပေးပါဆိုလို့ "

မခင်နွေ မဝံ့မရဲ ပြောလိုက်ရသည်။ ။ ကိုတင်မောင် အတင်းခိုင်း၍ သာ အပေါ်တက်လာရသည်။ ။ ဤအပြုအမူကို သူမကြိုက်လျှင် ပထမဆုံး အဟောက်ခံရမည့်သူက မခင်နွေပါ။

"ဟယ် ... ယုဇနခက်လေးတွေ လှလိုက်တာ"

မြင်ရခဲလှသော အပြုံးများ ဖြင့် ဒေါ်မြမြခင်း၊ ကြည်ကြည်ရွှင်ရွှင်ပင် လှည့်လာသည်။ ။

မခင်နွေ၏ လက်မှ ပွင့်ဖတ်ကလေးများ ကော့လန်နေသော ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နှင့် ယုဇနခက်များကို ဒေါ်မြမြခင်က လှမ်းယူ လိုက်သည်။ ။ ပွင့်ဖတ်တချို့ ကြွေကျသွားပါ၏။

"တို့ ခြံမှာ ယုဇနပင် မစိုက်ရသေးဘူး၊ ဟိုနေ့က ဒီပန်းအကြောင်း စကားစပ်မိသွားတယ်။ သိပ်အလိုက်သိတဲ့ ကောင်လေး"

ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် ပန်းကြိုက်မလေးလို ဒေါ်မြမြခင် ရွှင်မြူးသွားသည်။ ။ မှန်ရှေ့သို့ ချက်ချင်း ပြန်သွားပြီး မှန်တင်ခုံပေါ်သို့ ပန်းခက်များကို တင်လိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ တစ်ခက်ကို ယူပြီး အရွက်များကို ခြွေချနေသည်။ ။

"ခင်နွေ သွားရတော့မလား အန်တီမြ"

"ဪ ... အေး ... သွားတော့၊ မောင်တင်မောင့်ကို ပြောလိုက်၊ ကားထုတ်ထားလိုက်တော့လို့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီမြ"

"သားလေးကို သူ့အဖေ ကြိုလာလိမ့်မယ်၊ ကလေးစားချင်တာ လုပ်ပေးလိုက်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ညည်း ဦးလေးတော့ ချက်ထားတာတွေပဲ ထည့်ကျွေးလိုက်၊ မကြိုက်လည်း မစားနဲ့ ၊ သူ့မယားငယ် အိမ်မှာ ပဲ သွားစားချည်လို့ ပြောလိုက်၊

သွားတော့"

မခင်နွေ အခန်းထဲမှာ ထွက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ရပါသည်။ ။

ကလေးကိုတော့ ဂရုတစိုက် ကျွေးမွေးပါမည်။ သူစားချင်တာ လုပ်ပေးပါမည်။

ဦးလေးသို့ မှာ သော စကားကိုမူ မခင်နွေ ဘယ်မှာ ပြောဝံ့ပါမလဲ။ မခင်နွေ ပြန်မပြောရဲကြောင်းကိုလည်း ဒေါ်မြမြခင် မသိမရှိပါ။ သိပါလိမ့်မည်သာ။

လင်သားအပေါ်တွင် မကျေနပ်လေတိုင်း ကြုံကြိုက်ရာလူကို သူ့ဝသီအတိုင်း လျှောက်ပြောနေခြင်းသာပါ။

"ဟေ့ ... ခင်နွေ။ မမက ဘာပြောလိုက်လဲဟင်"

အောက်ထပ် အရောက်တွင် ဒရိုင်ဘာ ကိုတင်မောင်က ဆီးမေးသည်။ ။

"ယူထားလိုက်တယ်"

"ဘာမှ မပြောဘူးလား။ တစ်ခုခုတော့ ပြောမှာ ပါဟာ"

ကိုတင်မောင်၏ စပ်ဖြီးဖြီးအပြုံးတွင် တစ်ခုခုကို မျှော်လင့် နားစွင့်နေပုံရပါ၏။

"ရှင့်ကို အလိုက်သိတတ်တဲ့ ကောင်လေးတဲ့ "

"ဟာ ... တကယ် ... တကယ်လား ခင်နွေ၊ ပြီးတော့ရော"

"ကားထုတ်ထားလိုက်တော့တဲ့ ၊ ဒါပဲ"

မခင်နွေမှာ ကိုတင်မောင်ကို ကျောခိုင်းပြီး မီးဖိုခန်းတွင်းသို့ အပြေးအလွှားပင် ဝင်လာရပါတော့သည်။ ။

"ဘာပြောလိုက်လဲ၊ အဆူခံခဲ့ရသေးလား ခင်နွေ"

"ကြီးစော"ဟု မခင်နွေ အတိုကောက် ခေါ်နေသော ကြီးကြီး ဒေါ်စောက ပန်းပို့ခြင်းသတင်းကို မေးလာသည်။

"အဆူမခံရတဲ့ အပြင် သဘောတောင် ကျသွားသေး"

"ဟုတ်လား ... တင်မောင်ဆိုတဲ့ ကောင်က လူလည်"

"အန်တီမြကို သူတည့်အောင် ပေါင်းနိုင်တာ၊ တော်တာပေါ့ ကြီးစောရဲ့။ ခင်နွေတို့ ဖြင့် ဘာလုပ်ပေးလို့ မှ မျက်နှာကောင်း မရဘူး"

"တို့ နဲ့ မတူဘူးလေ .. ဒီကောင် အရောဝင်ပုံက တစ်မျိုး၊ အင်း ... ခက်တယ်"

ကြီးစောထံမှ ထပ်မံ၍ ဝေဖန်စကားများ ကြားရလိမ့်မည်ဟု ထင်နေမိပါသော်လည်း ကြီးစောက ဘာမှ မပြောတော့ပါ။ ဖန်ခွက်များကို ဂရုတစိုက် စိစစ်ပြီး သိမ်းဆည်းနေပါတော့သည်။

မခင်နွေ နားမလည်နိုင်သော တစ်စုံတစ်ရာတို့ သည် ကြီးစော၏ ရင်ထဲတွင် နားလည်နှင့်လေပြီတည်း။

ထိုနေ့ညတွင် ...

"မစော ... အိမ်ရှေ့မှာ ဟိုဗိုလ်မှူးလင်မယား ကားရောက်နေပြီ။ ငါ့ခဲ တံခါးဖွင့်ပေးခဲ့ရတယ်။ နင် တက်ပြောလိုက်ဦး"

"သူတို့ ရန်ဖြစ်နေကြတယ် ဦးတိုးရဲ့ "

"ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ မောင်ထွန်းက ဟန်ကောင်းပါတယ်၊ ဧည့်သည် ကို သူပြေလည်အောင် ကြည့်စီစဉ်ပါလိမ့်မယ်"

ဒေါ်စောမှာ အန္တရာယ်တစ်ခုနှင့် သွား၍ ရင်ဆိုင်ရတော့မည့် သူလို ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ် စိတ်ပျက်စွားဖြင့် ထွက်သွားပါ၏။

"ဘာချက်လဲ ခင်နွေ "

"ငါးသလောက် ပေါင်းတယ် အဘတိုး"

"ပြီးတော့ရော"

"သမီးတို့ အတွက်က ပဲဟင်းနဲ့ ငါးပိတို့ စရာပေါ့၊ သူတို့ မိသားစု အတွက်က ငါးသလောက်ပေါင်းလေ ... ဒါပဲ"

"အင်း ... မောင်ထွန်းကတော့ တို့ မှီခိုသူတွေအတွက်ပါ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ကျွေးစေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ခင်နွေ့အဒေါ်ပါပဲလေ၊ ပြောရမှာ မကောင်းပါဘူး၊ မမြက တယ်ပြီး စေတနာနည်းတာပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ် အဘတိုးရယ်။ မနွေ့ကိုလည်း တူမသာ ဆိုတယ် သိတဲ့ အတိုင်းပဲ"

"အေးပါ၊ အဘ အကုန်သိပါတယ်"

"မနွေ့တို့ က လူငယ်ဆိုတော့ ဘာနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် စားနိုင်ပါတယ်။ အဘက လူကြီးမဟုတ်လား"

"အဘတို့ က ဆင်းရဲသားပဲကွယ် ...။ ဘာဖြစ်ဖြစ် စားနိုင်ပါတယ်။ ကဲ ... ကဲ ... ဧည့်သည် ကို ဘာကျွေးမလဲ၊ မေးပြီး လုပ်ပေးလိုက်ဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ... အဘတိုး"

ခြံစောင့် ဦးတိုး ထွက်သွားသည်။ အဘတိုးမှာ အသက်ခြောက်ဆယ် ကျော်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း တောင့်တင်း သန်မာဆဲပါပင်။ ခြံ တစ်ခုလုံး ၏ တာဝန်မှာ အဘတိုး၏ တာဝန်သာ။

တစ်ပတ်တစ်ခါမှ သာ မာလီ လာပါ၏။ မာလီ စိုက်ပျိုးပြုပြင် သွားပြီးသော သစ်ပင်ပန်းပင်များကို တစ်နေ့နှစ်ခါ ရေလောင်းရသည်။ ခြံတစ်ခုလုံးကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရသည်။ တံခါးများ စောင့်ကြပ် ပိတ် ဆီးရပြီး နေတော့ ကားဂိုဒေါင်ဘေးမှ အခန်းလေးထဲတွင် နေရသည်။ အဘတိုးက အအိပ်ဆတ်ပြီး ဝီရိယရှိသူမို့ ညရေးညတာ စိတ်ချရပါ၏။

ပြီးတော့ အဘတိုးသည် ဦးသက်ထွန်း၏ အမျိုးပါ၊ သွေးသားရင်းပါ။ ဦးသက်ထွန်း အဘိုး၏ ညီအငယ်ဆုံးမို့ အဘတိုးက ဦးသက်ထွန်းကို မြေးတော်ပြီး ဦးသက်ထွန်းက အဘတိုးကို ‘အဘိုးလေး’တော်စပ်ပါသည်။

ဦးသက်ထွန်းမှာ သူ့ဟာသူ မယားငယ်ယူ၍ အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်နေသည် က တစ်ပိုင်း လူမှုရေးမှာ ဖြင့် သိတတ်လွန်းလှသည်။

အဘတိုးအပေါ်တွင် ထာဝရသက်ညှာရှာသည်။ သူ့လခ တစ်လ တစ်ရာအပြင် ဒေါ်မြမြခင် မသိစေရဘဲ အမြဲ အဘတိုးကို ငွေပိုပေးခဲ့သည်။

အဘတိုးကလည်း သူတော်ကောင်းစစ်စစ်ဖြစ်ပါ၏။ သားသမီး မရှိသော မုဆိုးဖိုကြီးမို့ ရသမျှငွေကို သူ လှူဒါန်းသည်။ မနက် တံမြက်စည်း လှည်းရင်း ပရိတ်ပေါင်းစုံကို ရွတ်ဖတ်နေရှာသည်။ အားသည် နှင့် ပုတီးစိပ်၊ ညတိုင်း ဘုရားရှိခိုး၊ ကိုးပါးသီလခံယူပြီး သတ္တဝါအပေါင်းအား မေတ္တာပို့ဝေသည့်အချိန်ကို အကြာကြီး ယူတတ်သည်။

ဦးသက်ထွန်း ဒေါ်မြမြခင်နှင့် သားလေး ရှိန်းတို့ အတွက်

ဤအိမ်တွင် အစေအပါး လေးယောက်ရှိပါသည်။ ။

ကြီးစောက နဂိုကတည်းက ရောက်နှင့်နေသော ထမင်းချက် အမျိုး သမီးကြီး၊ ဘယ်သူနှင့်မှ ဘာမှ မတော်ပါ။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်သည့် တိုင် လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်ဆဲ၊ ဘုရားတရားတော့ သူမမြ။ အလုပ်မှာ တော့ ဝီ ရီယရှိပါ၏။

ဒုတိယက အဘတိုး။

တတိယက ဒရိုင်ဘာ ကိုတင်မောင်။ သူကလည်း ဘယ်သူနှင့်မှ သွေး မစပ်ပါ။ ပါးရည်နပ်ရည်ရှိပြီး ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နှင့် ခိုင်း၍ ကောင်း သော ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက် လိုချင်သည် ဆို၍ ဦးသက်ထွန်း၏ မိတ် ဆွေတစ်ဦးက ပို့ပေးခဲ့သည့်သူ

နောက်ဆုံး စတုတ္ထ အစေအပါးမှာ မခင်နွေသာ။

ဒေါ်မြမြခင်၏ တူမနှစ်ဝမ်းကွဲဟူသော ဘွဲ့ထူးကြောင့် လစဉ် လခလည်း မရ။ တစ်ခါတစ်ရံ ငါးကျပ်၊ တစ်ဆယ်၊ သဒ္ဒါလျှင် ပေးသည် ။ အဝတ်ကို သင့်ရုံလေးတော့ ဆင်ပါ၏။ စားတော့ အစေခံစား စားရသည် ။

"ဟဲ့ ... ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ။ ဧည့်သည် အတွက် လီမွန် ဘာ လီ ယူခဲ့တဲ့ "

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကြီးစော၊ ဘယ်နှခွက်လဲ"

"နှစ်ခွက်"

ကြီးစောက သည် မျှပြောပြီး သူ့ငါးသလောက်ပေါင်းအိုးနား သွားထိုင်သည် ။

မခင်နွေမှာ လည်း ကျိုးပြီးသား သကြားရည်နည်းနည်းနှင့် လီမွန်ဘာ
လီနှင့် ရေကို ရောစပ်ပြီး ရေခဲသေတ္တာ၏ ရေခဲခွက်ထဲမှ
ရေခဲတုံးလေးများကို ထုတ်ယူ၍ တစ်ဖန်ခွက်လျှင် သုံးတုံးစီ ထည့်ပြီး အိ
မ်ရှေ့ဘက်သို့ ကသုတ်ကရက် ထွက်ခဲ့ရသည်။ ။

မီးဖိုချောင်တွင်း ပြန်ဝင်လာသော မခင်နွေမှာ ထဘီကို တိုတို ဝတ်
လိုက်ရသည်။ ။ ယနေ့ မီးဖိုဆောင်၏ ကြမ်းပြင်ကို တိုက်ချွတ် ဆေးကြော
ရမည့်နေ့ပါ။ ဒေါ်မြမြခင် ထုတ်ဆင့်ထားသည့် အမိန့် အတိုင်းပါ။

ဪ ... ကိုယ့်ဘဝကို သူများ လက်ထဲတွင် အပ်နှံထားရသော အ
စေအပါးဆိုသူတို့ ၏ လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်မှုများ အားလုံးမှာ မိမိကို ပိုင်ဆိုင်
နေသူတို့ ၏ ဆန္ဒအတိုင်းချည်းသာ ဖြစ်ရပါလေမည်။

အရှိန်အဝါ ကြီးမြင့်လှသူတို့ ၏ အောက်တွင် မခင်နွေတို့ ၏ ဘဝမှာ
ထာဝရ နိမ့်ဝပ်နေရချေသည် တကား။
